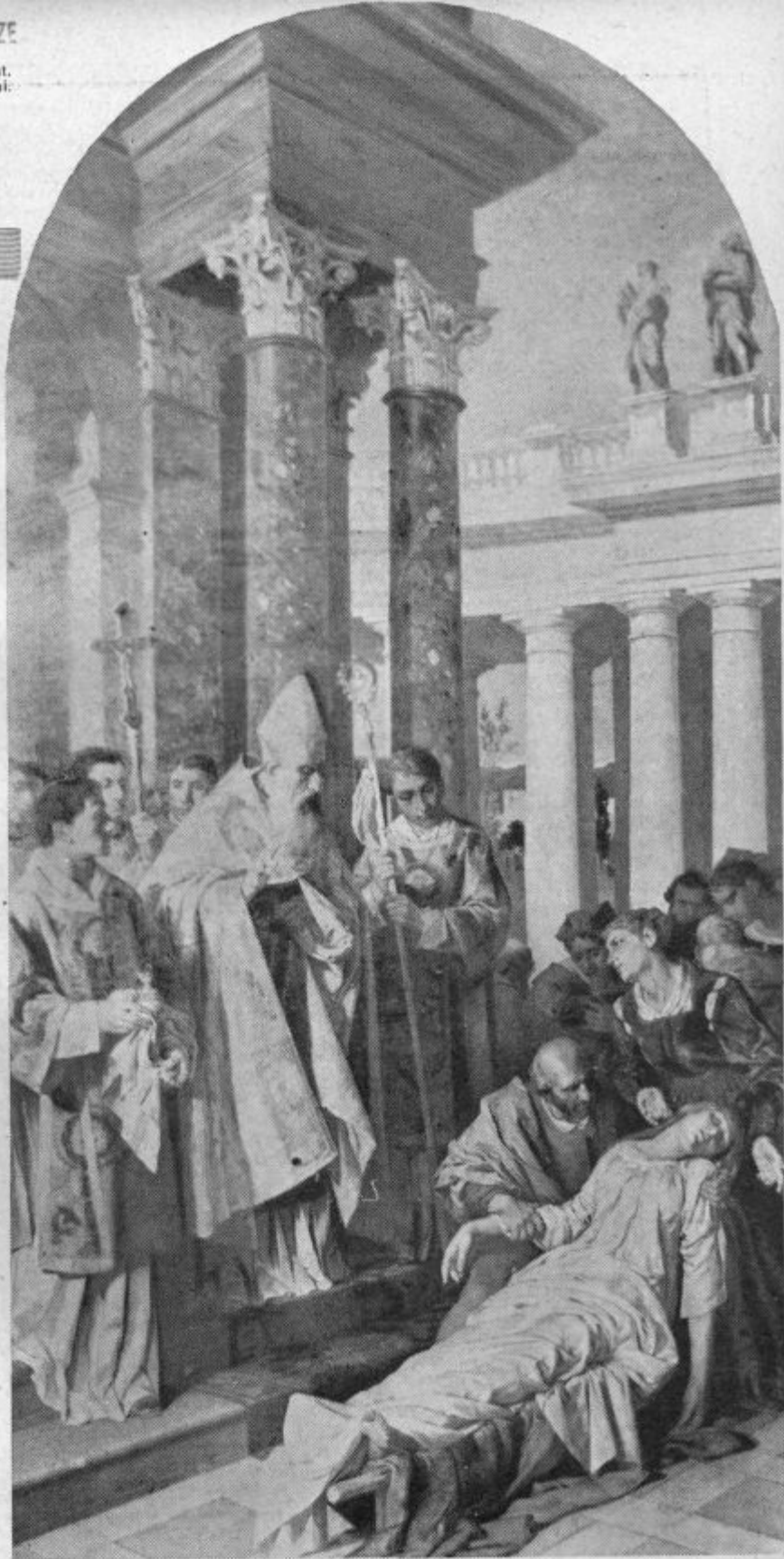

BIBLIOTEKA UNIVERZE

stgebuhr luhk obpññement.
šinina plačana v gotovini:

B
O
G
O
L
J
U
B

NOVEMBER
1944

Sv. Martin ozdravlja bolnico. Janez Šubic 1876. Šmartno pod Šmarno goro.

DOBRE KNJIGE

Krščanski nauk za tretji razred ljudskih šol. Napisal Janez Pivkov. Str. 140. Cena 20 lir. — Brez dvoma ena najpotrebnejših knjig za šolo in dom. Do danes žal nismo imeli katekizma, ki bi bil uporabljiv za otroke in za starše, ki bi mogli z njegovo pomočjo tudi doma učiti otroke krščanskega nauka. Dosedanji katekizem res na splošno obsega vso snov, ki naj jo obvlada vsak kristjan, toda je podana za preproste ljudi — in to so otroci in velika večina naših staršev — v tako nedostopni obliki, da je ne morejo s pridom uporabljati ne otroci ne starši. Sedanji katekizem je dober izveček iz dogmatike in moralke, uporaben za bogoslovce, prav nič pa za otroke. Pivkov katekizem je prelomil s tem načinom podajanja verskih resnic, in v tem je glavna zasluga te knjige. Verske resnice in zapovedi lepo izvaja iz zgodb sv. pisma. Saj je vendar Kristus prav tako učil: ne v vprašanih in odgovorih, temveč je povedal priliko in iz te je izvajal nauk ali so ga morali izvajati poslušalci. Res je, da je za otroke potrebno, da se nauči poglobitvinih resnic in pojmov tudi na pamet, toda to naj pride na vrsto potem, ko je iz zgodbe nauk že dodobra razumel in si ga prisvojil. Gotovo ima nova knjiga še svoje napake in pomanjkljivosti, ker pač šele utira novo pot poučevanja, toda v nadaljnjih izdajah bodo te napake odpadle. Dosedanji katekizem tudi polaga veliko premajhno važnost na vzgojno stran krščanskega nauka. Toda vzgoja je prav tako važna kot pouk. Otrok mora iz vsake verske resnice dobiti tudi smernice, kako uravnavati življenje po njej, saj to je vendarle končni namen vsakega krščanskega nauka. Ta vzgojna stran je tudi v Pivkovem katekizmu še premalo poudarjena, dasi že v veliko večji meri kot do sedaj, ko imaš samo v obliki kratkih koncem sestavkov v

drobnem tisku pritaknjenih pripomb nekaj vzgojnih namigov.

Za ljudski katekizem je silno važno tudi to, da se tiste resnice in zapovedi, ki so v prav današnjem času bolj važne od drugih in v večji nevarnosti, da jih verniki zanemarijo, bolj in obširneje obravnavajo kot pa ostale. Dosedanji katekizem se žal na to prav nič ne ozira, temveč obravnava vsotvarino kot nekakšna znanstvena knjiga brez ozira prav na sedanje življenje, prav na današnje dušne potrebe in stiske.

Zelimo, da bi se Pivkov katekizem udomačil v šolah in družinah in da bi starši s pomočjo te knjige s svojimi otroki pridno ponavljali vsako šolsko lekcijo sproti.

Priročnik za vodstvo Marijinih vrtcev. Izdalo Skofijsko vodstvo Marijinih družb v Ljubljani. Strani 40. Cena 4 lire. Marijini vrtci so zelo važna verska organizacija za versko vzgojo naših otrok in obenem za Marijine družbe, ki iz Vrtcev dobivajo svoj naraščaj. Seveda je pa uspeh v Marijinem vrtcu bistveno odvisen od voditeljev, ki morajo najprej imeti veliko ljubezen do otrok, vztrajnosti in požrtvovalnosti, potem pa tudi potrebne spretnosti. Mnogo je voditeljev, ki radi delajo v Vrtcu, a ne znajo stvari tako prijeti v roke, da bi bilo za otroke koristno in obenem privlačno. Zato se je že dolgo pogrešalo vsaj skromno navodilo, kako voditi Vrtce. Vodstvo Marijinih družb je sedaj v resnici zelo ustreglo s to drobno knjižico, ki se bo pa v drugi izdaji po dobljenih skušnjah gotovo še znatno spopolnila. Pričujoča knjižica obravnava najprej kratko zgodovino Vrtcev v ljubljanski škofiji, potem oriše namen, razmerje do drugih verskih organizacij, članstvo in njega dolžnosti, sprejem s pripravo, široko govori o vodstvu, zlasti o laičnih pomočnikih, o sejah, sestankih

in izletih. Na podlagi tega Priročnika bo postalo vodstvo Marijinih vrtcev enotnejše in lažje, pa tudi uspešnejše. Zato bo Priročnik neobhodno potreben vsem voditeljem in laičnim pomočnikom, ter želimo, da se vsi čim temeljiteje z njim seznanijo.

Hudičeva shodnica. Krepak naslovlj Pa docela primeren in povsem odgovarjajoč ter ustrezajoč vsebini 254. rakovniške knjižice, saj opisuje ustroj, namen in nevarnost framasonske ali prostozidarske svetovne zveze, tiste tajne družbe, ki je napovedala boj veri in oblasti. Posameznim skupinam po večjih mestih pravimo »framasonske lože«. Kaj jih družijo? Boj, ki ga tiho, zvičajno, pretkano in pod goľljivo krinko bratstva, enakosti in ljubezni vodijo po vsem svetu proti veri, Cerkvi in proti vladarjem, ki so s Cerkvijo. Da ima danes židovstvo na framasone odločilen vpliv, je znano.

Ta knjižica je za sedanje čase močno poučna, četudi v naši ožji domovini framasonstvo ni tako očitno. Nismo pa ne brez teh tipičnih bratov, kakor se imenujejo. Če so bolj redki, so pa tem bolj nevarni in drzni, ker se znajo vrniti na vsa važnejša in odločilnejša mesta in tja, kjer se zlahka kaj zaslužijo. Kar začudili smo se, ko je bilo pred leti objavljeno, koliko je že teh »satanovih shodnic« tudi na Balkanu in posebej v Jugoslaviji. Čudom smo se čudili, da je bilo vmes nemalo slovenskih politikov in veljakov. Člani framasonskih lož in enakih proticerkvenih združenj so izobčeni iz katoliške Cerkve.

Blagrovani te bodo vsi rodovi. Pod tem naslovom je izdala Duhovniška misijonska zveza šmarnice, ki obravnavajo misijonsko misel. Ze pokojni profesor dr. Ehrlich, ki je bil goreč misijonski delavec, je zbiral misijonske zglede, na katere je hotel nanizati vsakdanje (Nadaljevanje na zadnji strani).

M. Elizabeta, O. S. U.:

JAZ SEM V VICAH!

S krizantemami ste grob pokrili
meni, ki ste me tako ljubili,
dasl v njem je samo kup pepela...
Kar je njeno, to je zemlja vzela.

Duša moja pa živi,
očiščuje se, trpi...
Jaz sem v vicah!

Drag mi je nagrobni vaš spomin,
toda zemsko cvetje ne tolaži,
ne prodre do vic globin.

Cvetja drugega mi prineslte,
po Mariji rožnih vencev mi pošljite,
cvetja žrtev in molitve,
cvetja evharistične daritve!

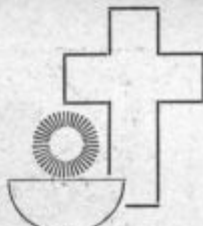
O, kako naj vam povem?
Sveta maša
je za nas, ki tu trpimo,
vsa tolažba naša.

Hostija najdražja na pateni,
v kelihu presveta Rešnja Kri:
o, po tej preblaženi odkupni ceni
duša hrepeni...

Pri ljubezni sveti, ki me z vami veže,
ki potrebnim kruh odreže,
ki se žejnih ust usmill,
pri ljubezni, ki pomaga v sill,
srčno prosim zanjo!

Naj ne bo zaman moj klic:
O, rešite me iz vic!

»... da bi se opravila molitev za grehe umrlih...«

Ob času, ko umira nenadne smrti toliko ljudi na bojiščih in v zaledju, nam nehote stopa pred oči sledeči svetopisemski dogodek:

Juda Makabejec je izvojeval s svojimi veliko zmago nad Sirci, zakletimi sovražniki izraelskega ljudstva. Padlo je v tej sveti borbi mnogo junakov, ki so se borili za božjo stvar. Pohitel je Juda Makabejec, da poišče trupla ubitih tovarišev ter jih pokoplje. Toda kako se hrabri vojskovodja prestraši, ko najdejo med obleko ubitih vojakov razne dragocenosti, ki so si jih v nasprotju z judovsko postavo prisvojili v Jamniji. Juda je takoj spoznal, da je vojake zadela božja kazen; ubiti so bili zaradi prepovedanega ropa. Vendar si je pa mislil: morda bo pa le Bog izkazal milost dušam ubitih, ker so se pregrešili le bolj v bojni strasti in razburjenosti. Zato hitro odredi zbirko med junaškimi tovariši: 12.000 drahem zbero med seboj rewni vojščaki ter jih pošljejo v Jeruzalem, »da bi se opravila daritev za grehe umrlih« (2 Mak).

Kaj se zgodi s tem obilnim denarjem v Jeruzalemu? Ondi nakupijo živali za daritev, kakor so bile ukazane v stari zavezi. In kri teh živali teče v potokih med sv. molitvami. Z daritveno krvjo škrope duhovniki oltar. Naposled plamen na oltarju použije posvečene dari. Kako, ali to ravnanje kaj koristi dušam padlih vojakov? Dal Sam Sveti Duh hvali lepo dejanje vojakov, rekoč: »Sveta in blažilna je misel, moliti za rajnke, da bi bili rešeni svojih grehov.« Ako bi ravnanje Juda Makabejca in tovarišev nič ne koristilo, bi to ne bila sveta misel, ampak pregrešna prazna vera. Po krvi darovanih živali so torej bile duše ubitih vojakov očiščene zadolženja in madežev.

»Kako pa more kri brezumne živali očistiti razumno človeško dušo?« se vprašuje sv. Krizostom ter odgovarja: »Ne zato, ker je živalska kri, ampak ker predstavlja Kristusovo kri.« Ta Kristusova kri pa se preliva na naših oltarjih.

Pred očmi namreč moramo imeti besede sv. tridentinskega zbora, ki nezmotljivo uči sledeče: »Naš Bog in Gospod se je hotel samo enkrat darovati Bogu Očetu s svojo smrtjo na oltarju križa, da binasvečno odrešil. Ker pa njegovo duhovništvo ni smelo z njegovo smrtjo prenehati, zato je pri zadnji večerji, tisto noč, ko je bil izdan, zapustil svoji ljubljeni nevesti Cerkvi vidno daritev, kakršno zahteva človeška narava. S to daritvijo naj bi se enkratna krvava daritev, izvršena na križu, obnavljala in se spomin nanjo ohranil do konca sveta, ter nam bila njena zveličavna moč v prid za odpuščanje grehov, ki jih vsak dan storimo.« — — Sveta maša je torej bistveno ista daritev, kot je Kristusova daritev na križu. Isti je dar, isti je daritelj, ki se daruje sedaj po duhovnikovih rokah, tedaj pa se je daroval na križu, samo način daritve je različen. Tudi sveta maša je torej resnično božja daritev. Prav zato pa je tudi najpopolnejša pravna daritev za naše grehe in kazni za greh.

Resnica je dalje, da so sadov svete maše deležni vsi katoliški kristjani, vsi udje pojskujoče se, pa tudi trpeče Cerkve Kristusove. Tega nas zagotavlja učeca Cerkev sama, ki je na tridentinskem cerkvenem zboru nezmotljivo dolo-

30. nov.: Sv. Andrej. Julij Quaglio. Ljubljanska stolnica.

čila zopet sledeči nauk: »Daritev sv. maše se po pravici ne daruje le za grehe, kazni, zadošččenja ter druge potrebe še živečih vernikov, ampak po apostolskih sporočilih tudi za v Kristusu umrle, ki še niso popolnoma očiščeni.« Saj nam ta nauk tako lepo odsvita tudi iz naših molitev samih zlasti pri darovanju in takomenovanem »spominu mrtvih«.

Pri darovanju kruha moli vsak mašnik: »Sprejmi sveti Oče, vse-mogočni večni Bog, ta brezmadežni dar, ki ga prinašam jaz, tvoj nevedni služabnik tebi, svojemu živemu in pravemu Bogu, za svoje brezštevilne grehe, žalitve in malomarnosti, in za vse okrog stoječe, pa tudi za vse verne kristjane žive in umrle, da bo meni in njim v zveličanje in večno življenje.«

Po povzdigovanju pri »spominu mrtvih« se pa mašnik zopet spomni vseh, ki so šli pred nami z znamenjem vere, vseh, ki v Kristusu počivajo, da bi jih dal Gospod na kraj hladu, luči in miru.

In prav ob teh molitvah spoznamo božje usmiljenje, spoznamo pa tudi, da je Cerkev zares naša mati. Mati tudi mrtvih otrok ne pozabi. Umri v daljni deželi, v najbolj pozabljenem kraju sveta, zapuščen od svojcev, prijateljev in znancev, od vseh ljudi — ena bo zmerom mislila nate, molila zate: mati Cerkev bo do konca sveta za vse mrtve otroke dvigala svoje roke k tistemu božjemu Jagnjetu, ki je umrlo za vse ljudi.

Kako živo se je te resnice zavedala sv. Monika, mati sv. Avguština. Ko je čutila, da se bliža pragu večnosti, ni prav nič skrbela, da bi bil pogreb svečan ali da bi jo balzamirali, kot je bil tedaj običaj, in jo prepeljali v rodno deželo, v rodno mesto Tagaste, na kraj njenega umrlega soproga. Samo eno skrb je poznala, da bi se je čim pogosteje spominjali pri sveti daritvi. Saj je naročila svojemu sinu: »Pokopljite moje telo, kamor hočete, ne skrbite zanj, le eno prosim: spominjajte se me pri oltarju Gospodovem.« In v duhu tega naročila piše sv. Avgustin sam

v svoji čudovito lepi knjigi: »Izpovedi«: »Gospod moj, moj Bog, vdihni svojim služabnikom, mojim bratom, da se bodo vsi, ki bodo moje izpovedi brali, ob tvojem oltarju spominjali tvoje deklice Monike, da tem laže doseže ono, za kar mi je naročila moliti.« (9, 13, 15.)

Naj Gospod tudi bralcem Bogoljuba vdahne misel, da se bodo zlasti v mesecu novembru, ki je posebej posvečen spominu duš v vicah, radi in pogosto in pobožno udeleževali daritve svete maše, da podeli Gospod dušam v vicah »kraj polajšanja, luči in miru«.

NAŠE POSVETITVE IN OBLJUBE

M*A*R*I*J*

(Praznik: Darovanje Marijino 21. nov.).

Vsak praznik Marijin naj nas znova spomni naših posvetitev in obljub brezmadežnemu Srcu Marijinemu in tako tudi praznik: Darovanje Marijino.

I.

V vzhodni Cerkvi se imenuje ta praznik: Prihod božje Matere v tempelj in je v navadi že od 8. stoletja dalje, medtem ko ga praznujemo v zapadni Cerkvi kot splošni sopraznik izza časov papeža Siksta IV. (l. 1472.).

Morda je bil zunanji povod prazniku legenda, ki pravi, da je materi prečiste Device Marije sveti Anđel naznanil njeno rojstvo in da je sveta Ana že ob tem dogodku svoje bodoče dete z obljubo posvetila Bogu v službo. Zato je odšla Marija v najnežnejši mladosti v svetišče, kjer je rasla kot brezmadežen golobček, kateremu je anđel prinašal hrano.

II.

Pa bodisi, da je to legendarično sporočilo brez zgodovinskega jedra, gotovo pa je, da se je Marija sama od sebe popolnoma darovala Bogu in to posebej z obljubo devištvaja; kar nam izpričujejo besede, ki jih je govorila nadanđelu Gabrijelu, rekoč: »Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam.« (Luk. 1, 34).

Vemo sicer, da je bil pri Izraelcih ideal vseh mladih ljudi, da sklenejo čimprej zakon in gledajo v mnogoštevilnem potomstvu svojih otrok otroke in tako stopijo po svojih potomcih v »mesijanske čase«.

Poleg tega ideala so pa Izraelci vendarle imeli smisel za obljube na splošno in posebej tudi za obljubo devištvaja. Saj so dobro poznali besedo Mozesovo: »Kadar storiš obljubo Gospodu, svojemu Bogu, ne odlašaj dopolniti je. — Ako nič nočeš obljubiti, si brez greha. Kar je pa enkrat prišlo iz tvojih ust, izpolni in stori, kakor si govoril po svoji volji s svojimi usti.« (V. Moz. 23, 21—23). Tudi jim ni bila neznana druga starozavezna beseda: »Ako si Bogu kaj obljubil, ne odlašaj izpolniti, ker nezvesta in nespametna obljuba mu ne dopade; ampak izpolni vse, kar si obljubil. Mnogo bolje je ne obetati, kakor po obljubi obljubljenega ne dati.« (Prid. 5, 3, 4.)

K samskemu in deviškemu stanu so pa globoko verne Izraelce nagibali že s svojim zgledom zlasti veliki preroki: Elija, Elizej, Jeremija in na prelomu stare in nove zaveze posebej predhodnik Kristusov sv. Janez Krstnik. Vemo tudi, da se v žalostinkah Jeremijevih poleg duhovnikov omenjajo tudi device, ki so smele spremljati pri slovesnih obhodih skrinjo zaveze z glasbili. Podobno nam vdova Judita spričuje, da so Izraelci zrlji z velikim spoštovanjem na vdove, ki se niso znova poročile in so živele takorekoč v drugem devištvu. V tem smislu omenja sveto pismo pohvalno tudi štiriinosemdesetletno vdovo Ano, ki je v templju s postom in molitvijo služila Bogu noč in dan (Luk. 2, 38).

Vse to je pač pripravljalo pot Mariji, da se odloči za deviški stan. Toda če pomislimo, da je bila Marija iz rodu Da-

vidovega in da ima Mesija priti iz hiše Davidove in če imamo pred očmi silno hrepenenje Marijino po obljubljenem Odrešeniku, potem si lahko mislimo, da je bila zanjo obljuba devištva velika žrtev. Vedela je, da se ji lahko stavijo z ozirom na izraelske običaje velike težave. Zato pridemo do zaključka, da se Marija ni odločila za obljubo vednega devištva pod vplivom zunanjih zgledov, pač pa pod vplivom posebnega božjega razsvetljenja, ki je nagibalo Marijo, da se hoče popolnoma Bogu darovati in posvetiti. Kakor se roža odpre sončnim žarkom ne pod vplivom drugih rož, marveč iz notranje sile, tako se je Marija odločila za stan devištva iz tistega svojega stalnega, notranjega nagnjenja, ki ga je spremljala posebna milost božja, da hoče biti vsa in popolnoma Bogu posvečena.

III.

Marija se je darovala Bogu z obljubo vednega devištva. Naj ta njen sklep spomni tudi nas in naše brezmadežnemu Srcu Marijinemu posvečene družine na obljubo, ki smo jo dali na dan svojega posvečenja brezmadežnemu Srcu Marijinemu in posebej še obljub, ki smo jih storili l. 1942. ob rakovniški procesiji, rekoč:

Slovesno izjavljamo:

*Gospodovih dni ne bomo skrunili.
Bogokletna beseda ne bo prišla iz naših ust.*

Z grehi nečistosti ne bomo omadeževali svojih src.

4. nov.: Sv. Karel Boromej.
Beneška slika. Uršulinke v Ljubljani.

Zahtevam nespodobne mode se ne bomo vdajali.

Zakonsko in družinsko življenje bomo živeli tako, kakor Bog hoče.

Ogibali se bomo grde sebičnosti, sovraštva, krivičnosti in grehov jezika.

Molili bomo vsak dan rožni venec, zlasti po naših družinah.

Zadoščevali bomo s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot.

O stariš ljudeš

Samo skrajni materializem, ki je danes utelešen zlasti v brezbožnem komunizmu in še njemu sorodnih nauk, se more povzpeti do surove trditve, da so stari ljudje in norci neproduktivni, brezplodni, nekoristni, in da jih je treba zato pač pobiti. Saj samo zajedajo človeško družbo, jemljejo drugim čas in denar, ne koristijo pa na nobeno stran

nič. Torej so v gospodarstvu postavka, ki nič ne nese, pač pa samo stroške povzroča. Zato jo bo pameten gospodar črtal.

S stališča materializma, ki veruje samo v to, kar vidi in otipa, ki gleda v človeku samo z razumom obdarjeno žival, je to stališče povsem dosledno. Saj tudi z živaljo tako storimo. Ko konj

Ogledalo iz l. 1685, ki je bilo v kmetijski hiši v Cerkljah na Gor. Tako so se naši verni predniki vselej spominjali smrti, kadar so se pogledali v ogledalo.

postane star in omaga, da za delo nič več ni sposoben, potem h konjedercu z njim! Kdo ga bo gledal, da bo samo pri jaslih stal in oves zobal! Konj je postal neproduktiven, nekoristen, naravnost škodljiv.

Krščanstvo, ki je od Boga razodeta resnica, pa uči, da človek ni žival, temveč ima telo in neumrljivo dušo, da njegov namen ni samo kratka in minljiva sreča na tem svetu, temveč predvsem neminljiva in nad vse človeške pojme vzvišena sreča na onem svetu, da človek na tem svetu dela in se trudi in trpi ne samo za zemeljsko blagostanje, temveč še veliko bolj za blagostanje v večnosti.

Prav za ta svoj poglobitveni in končni namen pa človek dela uspešno ne samo v mladosti, ko ima zbrane vse telesne moči in umske sposobnosti, temveč prav tako ali še bolj v starosti, ko za telesno delo ni več sposoben. Sposoben ni več,

da bi si ustvarjal zemeljsko blagostanje, je pa v polni meri sposoben, da si ustvarja in stalno množi blagostanje v nebesih. In to je končno vendarle poglobitveno.

Torej je velika zmeta imenovati starega človeka, da je neporaben, nekoristen, nedonosen, neproduktiven.

Pa ne samo zase, tudi za druge je star in morda že nadložen človek lahko zelo koristen in donosen in to v različnih ozirih.

Prvič. Stari ljudje imajo čas in tudi milost, da veliko molijo. Ne samo zase, tudi za druge, zlasti za svoje najbolj bližnje ljudi, za svoje domače. Nikdar ne bomo mogli preceniti, koliko blagoslova božjega, dušnega in telesnega prinašajo stare matere in stari očetje, ki mnogokrat res ne morejo za nobeno delo več prijeto, s svojo nenehno molitvijo mladima dvema in njunim otrokom. Rožni venec za rožnim vencem dan za dnem, mesec za mesecem, maša za mašo: koliko greha, koliko nesreč in kazni za grehe ta vedna molitev odvrne od hiše, koliko blagoslova prikljče iz nebes! Kdor na to misli, bo težko odločil, kdo je bolj donosen, bolj produktiven za hišo — ali mladi s svojim delom, ali stari s svojo molitvijo.

Drugič. Stari ljudje so mnogokrat bolni, včasih tudi sitni in nerodni. Bolnim je treba streči, s sitnimi in nerodnimi potrpeti. Koliko je tu treba ljubezni in potrpežljivosti! In vse to so nenehna dela ljubezni do bližnjega, ki jih družinski člani vsak dan izvršujejo, ko bi morda tu in tam ne imeli toliko priložnosti. Vsa ta ljubezenska dela pa zopet kličejo božji blagoslov nad družino. Torej moramo zopet trditi, da so stari ljudje koristni in donosni, čeprav v tem primeru ne naravnost, neposredno, temveč posredno.

Tako vidimo, kako krščanstvo tudi na videz nedonosna, neproduktivna življenja spreminja v donosna in koristna. Prav tako, kot uči sv. Pavel, da se tistim, ki Boga ljubijo, vse obrne v dobro. Tistim, ki verujejo v božje resnice in ki živijo v posvečujoči milosti božji, dobro in hudo služi, da si pomnožijo božje življenje v svoji duši in duši drugih, da zaslužijo čim večje večno blaženstvo sebi

in drugim, pa tudi zemeljski blagoslov, kolikor je ta za dušo koristen. Vse jim služi, tudi trpljenje in bolezen in starost in nadložnost, sitnost in nerodnost.

Če pa seveda stari nič ne molijo in mladi nič ne potrpe in ne postrežejo, potem je starost res neproduktivna. To se pravi: kjer je v družini usmerjeno vse samo za ta svet in totransko srečo, kjer ni krščanskega življenja, tam je vse koncem koncev neproduktivno, nedonosno, starost in mladost, veselje in trpljenje, delo in počitek. Po Kristusovem izreku: Kaj ti pomaža, če ves svet pridobiš, na svoji duši pa škodo trpiš.

*Brezmadežno Srce Marijino. Jurij Tavčar.
Župna cerkev v Idriji.*

Vsakomesečna duhovna obnova mož in fantov v Ljubljani.

Dan obnove: za mesec	1. IX.	26. IX.	31. X.	28. XI.	2. I.	30. I.	27. II.	2. IV.	30. IV.	4. VI.	2. VII.
	sept.	okt.	nov.	dec.	jan.	febr.	mar.	april	maj	junij	julij
U d e l e ž b a											
Skupine	1943				1944						
1. Bežigrad	67	44	65	85	81	89	98	90	105	98	98
2. Frančiškan.	92	55	81	114	122	159	144	175	207	206	220
3. Kodeljevo	25	15	23	29	26	28	37	57	52	73	92
4. Moste	43	41	34	65	47	111	120	165	180	167	208
5. Rakovnik	8	6	10	9	7	10	14	1 ×	21	19	17
6. Stolna	24	14	20	27	31	36	44	39	52	51	60
7. Sv. Jakob	34	24	33	42	45	45	60	88	129	174	169
8. Sv. Peter	123	87	107	141	144	164	190	180	212	231	253
9. Šiška	21	19	22	43	42	39	2 × ×	56	55	60	54
10. Štep. vas	5	12	17	14	28	36	56	54	69	91	90
11. Trnovo	48	30	14	49	61	69	93	65	106	95	103
12. Vič	17	28	44	54	51	65	— ×	10 ×	84	101	127
Brez vabil	50	150	70	75	100	130	130	150	173	181	145
	557	525	548	745	785	961	988	1108	1445	1547	1636

Rebeka in Eleazar pri vodnjaku. Matej Langus. Uršulinke, Ljubljana.

Za duhovniške poklice

Sveti Vincencij Pavelski pravi: »Naj premišljamo kakor koli, vedno bomo spoznali, da ne moremo sodelovati pri nobeni boljši stvari, kot je vzbuja in vzgoja duhovniških poklicev.« Podobne besede je naslovil l. 1935 tudi papež Pij XI. članom KA, rekoč: »Laiki naj bodo prepričani, da ne morejo na noben način postati bolj deležni časti 'Kraljevega duhovništva', ki ga prvak apostolov pripisuje vsem vernikom, kot če skrbijo, da se pomnoži in raste število svete svetne in redovne duhovščine.« Ta opomin nam bodi povod, da mnogo in ob vsakem času molimo za duhovniške poklice.

1. *Molimo za svetost družin, iz katerih prihajajo sveti duhovniki.* Prvi in naravni vrt, v katerem poganjajo in se razcvitajo sveti poklici, je namreč družina, ki je po svojem mišljenju in življenju povsem krščanska. — Komu se ima večina duhovnikov in škofov, »katerih hvalo Cerkev oznanja« (Jez. Sir. 44,

15) zahvaliti za vznik svojega duhovniškega poklica in za kal bodoče svetosti, če ne očetu, ki ga odlikuje vera in krepost, ali materi, ki Bogu služi s čistim in pobožnim srcem, ali pa vsem družinskim članom, ki se trudijo, čim najpopolneje spolnjevati zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega.

2. *Molimo, da se čim prej odstranijo iz semenišč oni, ki so se odločili za duhovniški stan, pa nimajo duhovniškega poklica.* Kdor hrepeni po duhovništvu samo iz plemenitega namena, da bi se posvetil božji službi in zveličanju duš, in kdor je obenem dosegel ali skuša doseči globoko pobožnost, preskušeno čistost življenja in potrebno izobrazbo, ta brez dvoma kaže, da ga Bog kliče v duhovski stan.

Nasprotno pa ni za ta sveti poklic ustvarjen in sposoben, kdor bi — morda celo prisiljen od neprevidnih staršev — hotel postati duhovnik samo zaradi časnih koristi in udobnosti, ki jih upa v

tem stanu doseči, kdor mrzi strog red in pokorščino, kdor nima veselja za pobožnost, ne ljubi dela in ni vnet za zveličanje duš. Posebno pa ni poklican za duhovnika tisti, kdor je nagnjen k čutnosti in je v dolgotrajni preskušnji pokazal, da je ne more premagati in končno, kdor nima dovolj sposobnosti, da se more naprej vedeti in reči, da ne bo mogel predpisanega učenja dovršiti na zadovoljiv način. Tak naj se čimprej umakne iz semenišča, če ne, napravi škodo Bogu, Cerkvi, vernikom in sebi.

3. *Molimo, da bi dobro uporabili čas priprave na duhovniški stan tisti, ki imajo duhovniški poklic.* Brez dvoma je več vreden en sam duhovnik, ki je vsestransko sposoben in pripravljen za svojo najsvetejšo službo, kot pa več takih, ki ali sploh niso ali pa le slabo pripravljeni. Od takih Cerkev ne more mnogo pričakovati, morda bi celo morala zaradi njih kdaj bridko žalovati. Prav zato ni morda Cerkev za nobeno drugo stvar tekom stoletij pokazala toliko žive prizadevnosti in materinske skrbi kakor ravno za primerno vzgojo svojih duhovnikov. Cerkev dobro ve tole: kakor so verske in npravne razmere narodov odvisne od dela duhovništva, tako je tudi življenje in delo duhovnikov odvisno od izobrazbe in vzgoje, ki jo prejemajo po semeniščih. Kajti tudi zanje velja izrek Svetega Duha: »Mladič, vajen svoje poti, tudi v starosti z nje ne stopi.« (Preg. 22, 6).

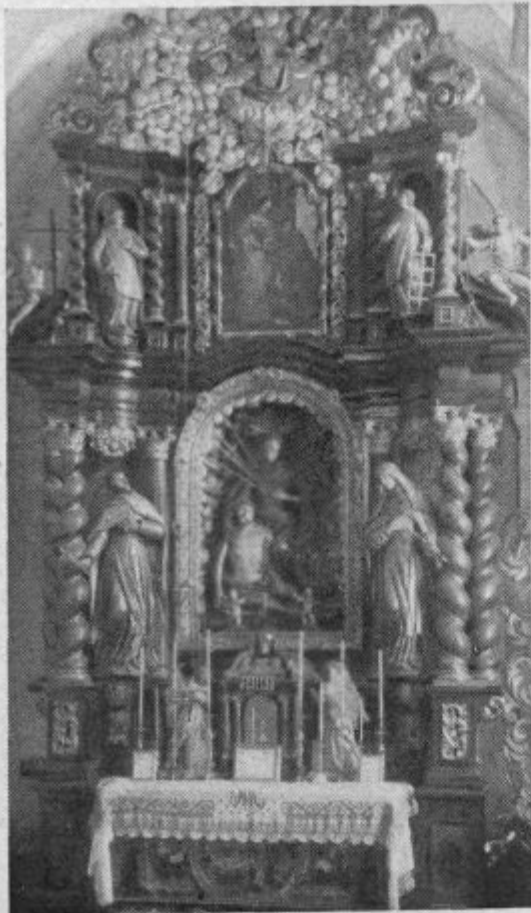
4. *Molimo, da Gospod razsvetljuje predstojnike in spovednike in zlasti še škofe pri izbiri novoposvečencev.* Ker naraščajo duhovne potrebe ljudi, ni njihova glavna naloga, da bi skrbeli za veliko število novoposvečencev, marveč to, da naraste število čvrstih in večjih delavcev v vinogradu Gospodovem. »Nikdar ne bo Bog tako zapustil svoje Cerkve,« uči sv. Tomaž Akvinski, »da ne bi našla dovolj sposobnih in dobrih duhovnikov za ljudske potrebe, če se le vredni posvetijo, nevredni pa odklonijo.« — Posebno težka odgovornost za dobre duhovnike v škofiji pa teži posebej vsakega škofa. Po strogem cerkvenem zakonu ne sme: »svetih redov nikomur podeliti, če nima iz pozitivnih do-

Sv. Ludvik Tuluški. Palma ml. Uršulinke Ljubljana.

kazov moralne izvestnosti o njegovi kanični sposobnosti, drugače se ne samo najteže pregreši, marveč je tudi v nevarnosti, da se udeleži tujih grehov.« Ta odgovornost je slavnega milanskega škofa sv. Karla Boromejskega tako prevzela, da je rekel: »V tej stvari mi more tudi najmanjša nepazljivost povzročiti največji greh.« V tem smislu opominja tudi sv. Janez Zlatoust škofa, ki bi posvetil nevrednega duhovnika: »Tudi ti boš za njegove pretekle in bodoče grehe trpel kazen, ker si mu dal duhovsko dostojanstvo.«

5. *Molimo za vse posvečene duhovnike, da vestno vršijo svoje dolžnosti.* Gospod bo brez dvoma uslišal take prošnje. Saj je vedno dal v teku stoletij dobrih duhovnikov, posebno veliko pa v takih časih, ki po svojem duhu in življenju niso bili ugodni za delo v vinogradu Gospodovem. Dokaz za to so — da drugih ne omenjamo — slavni in odlični možje, ki nam jih je dalo 19. stoletje med svetno in redovno duhov-

Veliki oltar žalostne Matere božje iz 17. stol.
v Spitalski cerkvi v Škofji Loki.

ščino. Med temi se bleščijo kot zvezde izredne velikosti zlasti trije velikani svetosti, to so: sv. Janez Marija Vianey, sv. Jožef Benedikt Cotolengo in sv. Janez Bosko.

6. *Molimo, da bi svet v večji meri spoštoval duhovniški stan in duhovnike, kot jih spoštuje marsikje danes.* Potrebno je to spoštovanje ne zaradi njihove osebe, marveč zaradi njihove oblasti, zaradi tega, kar je v njih nad zemljo vzvišenega, nebeškega, božjega. Zato ne moremo hoditi za tistimi, ki duhovnike zaničujejo, ki vse, kar morejo, slabo o njih govore, ki bi jih radi rajši danes nego jutri, če bi mogli, potrebili z zemlje. In najsi tudi ima duhovnik svoje slabosti in naj so tudi kdaj pa kdaj kateri onečastili svoj stan — to, kar je nad svet vzvišenega, nebeškega, božjega, ostane v njem. Zato je dolžnost spoštovati celo slabega, celo nevrednega mašnika. Sicer pa prosimo Gospoda žetve za zveste in vredne žanjce na njegovi njivi, samo svete mašnike, ki bodo v veselje nebesom, v tolažbo Cerkvi, v zveličanje vernemu ljudstvu in njim samim v neizrečeno plačilo. V resnici namreč ne moremo dati Bogu nič prijetnejšega, Cerkvi nič častnejšega in dušam nič zveličavnejšega kakor to, da so duhovniki sveti.

Molimo za duše v vicah!

V mesecu novembru bomo na poziv prevz. nadpastirja posebno goreče molili za duše v vicah. »Duše« — tako se glasi škofov klic — »ki so na zemlji še doživljale strahote vojske, ki so med nami šle skozi stiske in muke sovraštva in preganjanja, so v vicah združene v skupnem trpljenju in v skupni ljubezni božji. Te duše, ki poznajo nevarnosti našega življenja in razumejo, od kod prihaja vse hudo na svetu, bodo gotovo rade in z vso močjo prosile za nas in za naše zveličanje že iz hvaležnosti, če jim mi z molitvijo in dobrimi deli pomagamo. Zato bomo v novembru molili vsak dan rožni venec za duše v vicah, posebno za duše naših sorojakov.

V vseh cerkvah, kjer le mogoče, naj se moli javno ob uri, ki je za vernike najbolj primerna.

V osmini spomina vernih duš, t. j. od 2. do 9. novembra, pa bomo skupno molili v cerkvi za duše v vicah sveti križev pot. Za ta namen se bodo v posebni knjižici izdale molitve sv. križevega pota, ki jih je sestavil služabnik božji Friderik Baraga, da bodo vsi verniki, ki bodo prihajali k pobožnosti križevega pota, mogli zbrano slediti premišljevanjem posameznih postaj.

Vse odpustke darujmo za duše v vicah.*

Molitveni nameni

Od 5. do 11. novembra:

Zahvaljumo se za božje darove.

Nedelja po spominu vseh vernih duš je zahvalna nedelja. Na to nedeljo se Bogu zahvaljujemo za vse prejete dobrote, posebej pa za pridelke na polju.

Pred vojno nismo čutili, zlasti po mestih ne, kako moramo biti Bogu hvaležni za blagoslov na polju. Imeli smo vsega dovolj in smo na Delilca vseh dobrot pozabili. Danes se ga v splošnem pomanjkanju spominjamo in iz dna duše molimo: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.« Bog nam ga še daje in vsi bi ga imeli dovolj, ako ga ne bi človeška hudobija uničevala. Imamo ga pa vendar vsaj še toliko, da nihče izmed nas od lakote ne umira.

Bodimo Bogu hvaležni zanj! Naša zahvala ne bodi le molitev, ampak tudi dela krščanske ljubezni. Najlepše se Bogu za prejete darove zahvalimo, če siromakom delimo miloščino. Ne bodimo pa Bogu hvaležni samo na zahvalno nedeljo! Vsak dan naj se po jedi dviga iz naših src Bogu zahvala in naše roke naj bodo vedno odprte ubogim.

Od 12. do 18. novembra:

Molimo za verne duše v vicah.

Mesec november je posvečen usmiljeni krščanski ljubezni do ubogih duš v vicah. Danes se je njih število zelo povečalo. Pomnožile so ga tudi duše naših rojakov, ki so zgubili življenje v krvavi vojni vihri.

Te duše v vicah silno trpe. Njih največje trpljenje je, ker ne morejo gledati Boga iz obličja v obličje. To trpljenje presega največje trpljenje na svetu. Sv. Tomaž Akvinski uči, da najmanjša kazen v vicah presega največjo kazen na zemlji. Zamislimo se v strašne muke, ki jih trpijo ljudje danes. In vendar je vse to trpljenje mnogo manjše kot trpljenje duš v vicah.

Tega strašnega trpljenja si duše v vicah ne morejo same olajšati ne skrajšati. Mi pa jim moremo pomagati, ker smo z njimi v duhovni zvezi občestva svetnikov. S sv. mašami, obhajili, molitvijo, odpustki in drugimi dobrimi deli jim moremo krajšati dneve pregnanstva. Bodimo usmiljeni do njih, da bo Bog do nas usmiljen! Bogato pa bodo našo usmiljenost poplačale tudi verne duše, ki bodo za nas prosile Boga v vicah in po rešitvi v nebesih. Iz hvaležnosti, da smo jim pomagali priti do večnega miru, nam bodo izprosile mir in edinost na zemlji.

ZAPISKI

»Obtožujem«. Pod tem naslovom se je pred nedavnim v Ljubljani vrtel film, ki je bil zelo obiskan. Zgodba obstoji na kratko v tem, da neki zdravnik-profesor zastrupi svojo zelo ljubljeno ženo zato, ker dobi neozdravljivo bolezen, za katero v svojem laboratoriju dolgo išče uspešnega zdravila, pa ga ne najde, pač pa vidi, kako bo žena polagoma v velikih bolečinah hiralala in končno ugasnila. Zdravnik pride pred sodišče, ki si sicer ne upa izreči končne sodbe, toda vsa obravnava teče tako, da mora biti oproščen, ker da je neozdravljivi ženi izkazal veliko ljubezensko delo s tem, da jo je rešil nadaljnjih bolečin. Da, celo neusmiljeno in nečloveško bi ravnal, če v takem primeru ne bi hotel bolnika rešiti dolgih bolečin. Saj še do psa, ki je neozdravljivo bolan ali zaradi starosti neraben, imamo toliko usmiljenja, da mu s strelom v glavo skrajšamo neplodno življenje, pa naj bi se ne usmilili v enakem primeru človeka!

Vsa igra je podana tako, da mora v gledalcu zmešati vse moralne pojme o pravicah in dolžnostih življenja.

Krščanska, od Boga razodeta morala uči, da nikdar ne smeš vzeti človeku življenja, razen če te po krivici napade in se ne moreš drugače braniti, in pri sodnijski usmrtitvi. Prav nikdar pa nimaš pravice, sebi vzeti življenje, torej tudi ne pravice, da bi druge prisil, naj ti to storijo.

To pa zato, ker nobeno življenje ni naša last, temveč smo samo oskrbniki lastnega življenja. Bog je lastnik človeških življenj in samo on ga daje (s tem da ustvari vsakemu človeku dušo ter mu jo da) in samo on ga vzame. Zato njegova nepreklicna in za vse večne čase veljavna zapoved: Ne ubijaj! In kdor si drzne to zapoved popravljati, pa naj bo to tudi vseučiliški profesor, ki mu ves svet ploska, je šušmar, ki hoče izboljšati božje zapovedi, pa zaide pri tem v najhujše zablode. Kam bi pa tudi prišli, ako bi kar tako lahko postopali z neozdravljivimi bolniki? Kdo pa naj končno za gotovo pove (in tu mora biti popolna gotovost, kajti gre za življenje in smrt), kdo je neozdravljivo bolan?

Ali niso končno tudi vsi stari ljudje, ko postanejo za delo nerabni in vedno bolj nadložni, neozdravljivi? Kje je torej meja teh nasilnih posegov v življenje? Ali ne bo končno pri tem odločala človeška samovolja in sovražstvo?

Kristjan pa ve, da ima tudi življenje neozdravljivo bolnega visoko vrednost. S svojim trpljenjem, ki ga vdano nosi, dela pokoro za svoje grehe in grehe drugih, kliče milost in usmiljenje božje nase in na druge, bližnjemu daje prilagodnost za dela ljubezni. Trpljenje, ki ga bolnik nosi vdano v voljo božjo, je trpljenje skrivnostnega telesa Jezusovega in ima zato odrešilno moč. Trpljenje Bogu vdanega in v milosti božji živečega bolnika je nadaljevanje Jezusovega trpljenja na križu ter zato prinaša Jezusove odrešilne milosti bolniku in drugim. Gorje bi bilo svetu brez trpljenja.

Poganstvo, ki odseva iz filma »Obtožujem«, pa vidi edino vrednoto samo v bogastvu in slavi, surovi sili in uživanju, človeški modrosti in učenosti, zato mu je trpljenje neozdravljivega bolnika nekaj tujega, zoprnega in sovražnega. Da pa so ljudje za tak film navdušeni, je pa samo dokaz, kako globoko smo zabredli v surovi materializem.

Iz naše srede

Ljubljanska škofija. Imenovanje in nastavitve: Ivan Tomazič, prefekt, je dodeljen za veroučitelja-hospitanta na gluhonemnici v Ljubljani; B. Femc, kaplan v Cerknici je nastavljen za prefekta v zavodu sv. Stanislava; Ferd. Babnik za žup. upravitelja v Prelski pri Črnomlju. — Dr. Ant. Trdan je prestavljen iz Adlesičev k Sv. Jakobu v Ljubljani, Ant. Grčman pa iz Rovt v Dol. Logatec.

Nameščeni so novomašniki: Jožef Mavsar kot beneficiat v Zužemberku, Al. Dobrovoljc kot kaplan v Cerknici, dr. Stanko Bevk, O. T., kot kaplan na Vinici, Gr. Andoljšek v Trebnjem, Janez Habjan v Hinjah, Fr. Jakob na Blokah, Jožef Jurak v Šmihelu pri N. m., Anton Klobovs v Mozlju, Janez Kotar v Kostanjevici, Janez Merhar v Adlesičih, Janez Mrvar v Rovtah, Viktor Pristov na Igu.

Od 19. do 25. novembra:

Molimo za umirajoče.

Pretrsljiv prizor je nekoč videla sv. Velika Terezija: Odprt pekel, v katerega so letele duše, kakor leti suho listje z drevesa v jeseni, ko ga pretresa mrzli jesenski veter. Zdi se mi, da to videnje svetnice velja tudi za današnji čas. Koliko ljudi vsak dan umira, ne da bi bili pripravljani na smrt! In med temi so ljudje naše krvi in jezika, Slovenci in Slovenke. Njih usoda je nepopisljivo žalostna.

Pekel, večno pogubljenje vzbuja mnogim značljiv posmeh. Ne vzamejo ga resno. Vse drugače sodi o njem Mati božja, ki je v Fatimi po treh pastirčkih ves svet nanj opozorila. Učila jih je moliti za duše, ki se nahajajo v najhujši in najbližji nevarnosti večnega pogubljenja: »Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenskega ognja in pripelji v nebesa vse duše, posebno tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.«

Med duše, ki so najbolj potrebne božjega usmiljenja, gotovo spadajo umirajoči grešniki. Spominjajmo se jih pogosto v molitvi. Pri molitvi zdravamarije vključimo v prošnji, da naj Marija prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri, tudi umirajoče grešnike. Tako bo mnogo duš, ki bi se sicer pogubile, po naši molitvi rešenih.

Od 26. novembra do 2. decembra:

Molimo za srečno zadnjo uro.

Ob koncu cerkvenega leta se spominjamo svojih poslednjih reči: med njimi smrti. Vsi vemo, da bomo umrli, ne vemo pa, ali bomo srečno umrli, t. j. v posvečujoči milosti božji.

Srečna zadnja ura je velika milost, od katere je odvisna naša srečna večnost. Zaslužiti si je s svojimi močmi ne moremo, ampak le izprosi. Zato moramo veliko moliti za končno stanovitnost. Moliti še posebno danes, ko je naše življenje še vse bolj v nevarnosti kot v mirnih časih. Če že za mirne čase veljajo Jezusove besede, da pride Sin človek kot tat ob uri, ko ne mislimo, (Prim. Luk 12, 40), koliko bolj danes, ko nam življenje visi na nitki.

V vsaki zdravamariji molimo za srečno zadnjo uro. Ali mislimo kdaj na to? Na tisoče in tisoče zdravamarij smo že zmolili, ne da bi mislili na to prevažno prošnjo. Bodimo v zadnjem tednu cerkvenega leta pozorni na to prošnjo in s poudarkom v velikem zaupanju molimo zase in svoje bližnje: »Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Amen.«

Učitelj Rebolj

zgleđ idealizma v sedanjí materialistični dobi.

V današnjem času bi moral ves slovenski tisk proslavljati le neštete mučence za vero, narodnost in druge ideale, katere so pomorili komunisti. Imamo pa tudi druge velike može, ki zaslužijo enako spoštovanje in priznanje kot mučeniške žrtve. Ljubezen in zvestoba do najvišjih vrednot more človek pokazati z mučeniško smrtjo, enako pa tudi z dolgoletnim delom za te vrednote, ki ga spremlja zgleđ življenja.

Mož, ki je z najviše možnimi krepostmi dokazal izredno ljubezen do najvišjih vrednot, je Rebolj Franc, ki točasno živi v vasi Podoreh, blizu Moravč. Občudovanja vredno je njegovo delo in njegov zgleđ zasluži, da ga omenimo pred javnostjo, da se bo na njem učila prav živeti.

Od l. 1900 do 1941 je bil Rebolj Franc učitelj na šoli na Češnjicah, občina Blagovica. Poučeval je na šoli okrog 80 učencev vseh 41 let sam in ni imel nič manjših uspehov kot druge podeželske šole, tudi take z 2 do 4 učitelji. Od vseh nadzornikov — tudi takih, ki so mu bili osebno nasprotni — je dobival najboljšo oceno in pohvalo. Učence njegove šole najdete v najraznovrstnejših poklicih dobro delujoče; celo srednje in visoko šolo so mogli obiskovati na podlagi, katero jim je dal učitelj Rebolj. Kako je znal naučiti ljudi branja in navdušiti za izobrazbo, kaže veliko število časopisja v njegovem šolskem okolišu: 50 tednikov, 15 dnevnikov in več mesečnih revij je prihajalo na Češnjice prav do vojne poleg velike naklade Mohorjevih knjig. Pa je štel šolski okoliš Češnjice le 67 družin. Otroci so hodili v šolo radi, ker je Rebolj znal ravnati z njimi bolje kot oče.

Za svoje učiteljsko mesto, ki so ga drugod vršili 4 učitelji, je Rebolj prejemal 600 din mesečno, o počitnicah pa le polovico tega. Zadnjih par let šele so mu povišali na 800 din. Bil je namreč le zaslini učitelj in kot tak banovinski dnevničar. Pravice do pokojnine ni imel.

Poleg učiteljske službe je bil Rebolj še organist farne cerkve na Češnjicah, cerkovnik in pomožni poštar, torej same službe brez primerne plače, ker je župnija Češnjica majhna in revna. Stanoval je v majhni mežnariji, v kateri je bila tudi učna soba.

Pri tako skromnih prejemkih je vzgojil 9 svojih otrok zdravih in sposobnih za njihove poklice.

Pri tolikem delu in tako skromnih dohodkih pa je bil učitelj Rebolj vedno dobre volje, pravi zgleđ optimizma in zadovoljnosti vsem, ki so prišli z njim v stik. Kako bi tudi ne bil vedno vesel, ko pa je ves živel iz vere in imel zavest, da dela v korist narodu za štiri, plačan je bil pa komaj za pol enega učitelja.

Tudi okolnost, ko je moral zaradi starosti pustiti učiteljsko službo brez pokojnine, ni skalila njegove vedrosti. K sreči je podedoval majhno kmetijo v vasi Podoreh, kjer sedaj v krogu najmlajših hčerk zadovoljno živi. Za spremembo in kot spomin na stare čase pa hodi orglat in prepevat v čast Bogu v farno cerkev v Moravčah.

Kako zvišen zgleđ je organist in učitelj Rebolj vsem onim, ki jim je dela v vsaki službi preveč, plače nikoli dosti, stanovanje in druge okoliščine nikoli dovolj razkošne, vsak otrok v družini nepotrebno breme in onim, ki so vedno nezadovoljni črnogledi kljub ugodnim plačam in najugodnejšim službenim razmeram!

Napredovanja: M. Zbon-tar, župnik s Koroške Bele (zdaj v Ribnici) je bil imenovan za duh. svétnika; msgr. J. Jagodic, šk. kancler, je bil promoviran za doktorja bogoslovnih ved.

Duh. semenišče: Na lastno prošnjo je bil razrešen službe rektorja prelat in gen. vikar Ign. Nadrah, stolni proš. Za rektorja semenišča je bil imenovan kanonik Anton Vovk.

V Novem mestu je imel jubilejni praznik dekan in proš Karel Cerin, ki je bil pred 20 leti umeščen kot prvi dignitar v on-dotnem koleg. kapitulju. Pred meseci je bil od ljubljanskega škofa imenovan za dolenskega generalnega vikarja.

Smrtna kosa. V Ljubljani je umrl bivši župnik v Javorju pri Ljubljani Jernej Klinec. Zadnje čase je živel z drugimi duhovnimi tovariši — brezdomci v stiskem samostanu. N. v m. p.

Umril je Jernej Bizjak, bivši cerkvenik v Trnovem v Ljubljani, ki je opravljal to službo 25 let. Bil je dolgoleten naročnik in zvest bralec našega lista. Naj počiva v Bogu!

Popravljamo. V oktobrski številki našega lista smo priobčili poročilo o smrti Petra Židana iz Ljubljane, češ da se je ponesrečil na vnebohod pri izkopavanju drevesnega štora. Sedaj se nam poroča, da pokojni Židan ni skrunil Gospodovega dne, ker se je ponesrečil dan pred vnebohodom, ko je pomagal svojemu sosedu izkopavati drevesni štor, umrl pa je na praznik sam, previden s sv. zakramenti. S tem popravljamo svoje prvo poročilo in obžalujemo, da se nam je vrnila neljuba pomota, ker krivice pač nikomur ne maramo delati.

Novo komunistično nasilje nad duhovniki. Kadar kaže, si nadene komunistična družba ovjé obleko in širi med svet, kako se uvaja verska svoboda, kjer koli imajo slovenski komunisti kaj oblasti. Vkljub tej prostosti smo pa slišali, da so zadnje čase odpeljali tri duhovnike ljubljanske škofije in sicer dekana Antona Gornjaka, ki je opravljal dušnopastirsko službo na Gori pri Sodražici, dalje župnika Pravharja iz Loškega potoka in žup. upravitelja Andreja Stareta, Fara pri Kostelu.

(Nadaljevanje z druge strani.)

šmarnično branje. Ko je pa njega ugrabila nasilna smrt, je delo vzela v roke in dokončal župnik Gregor Mali. Vsak dan nas popelje v kako pogansko pokrajino ter na primeren zgled iz misi-

jonskega delovanja naveže nauk. Berila so lepa in zanimiva ter bodo mnogo pripomogla, da se bo misijonska misel še bolj razširila med Slovenci. Broširana stane 20 lir in se dobi v knjigarnah.

4. Sobota, prva v m. — P. o. vsem, ki opravijo kakšno nabožno vajo n. č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

5. Nedelja, prva v m. — Čl. br. sv. r. v. 3 p. o.: 1. Če v br. c. molijo p. n. sv. o. — 2. Če so pri mesečni procesiji. — 3. Če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izpost. sv. R. T. — P. o.: a) Tem, ki nosijo višnj. škap. b) Čl. br. S. J.

13. Ponedeljek, Sv. Stanislav, Sv. Didak, P. o. čl. br. sv. R. T. kakor prvi dan. — Istim kakor 14. nov.

14. Torek, Sv. Jozafat, P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjered, tudi v žup. c., kjer ni redovne.

15. Sreda, Spomin t. iz karm. reda. — P. o. čl. škap. br. karm. M. b. v red. ali župn. cerkvi.

16. Četrtek, Sv. Neža Asiška. — P. o. tem kakor 14. dan. — III. red. blagoslov s p. o.

21. Torek, Darovanje M. D. — P. o.: 1. Tem kakor 15. dan. — 2. Čl. DSD, če molijo obenem za njega razšir. — 3. Čl. r. v. br. v kateri koli cerkvi. — Blagoslov III. r. s p. o.

24. Petek, Sv. Janez od Križa. — P. o. čl. tem kakor 15. dan. (Lahko tudi med osmino.)

25. Sobota, Sv. Katarina. — Blagoslov s p. o. III. redn.

26. Nedelja, zadnja v m. Sv. Lenard Portom. — P. o. tem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v. — Tem kakor 14. dan.

28. Torek, Sv. Jakob Marški. — P. o. kakor 14. dan.

29. Sreda, Vsi sveti 3 redov sv. Frančiška. — P. o. kakor 14. dan.

30. Četrtek, Sv. Andrej, P. o. čl. dr. sv. Petra Klav. pod nav. pogoji, če molijo obenem p. n. sv. o.

Odpuški za november 1944

1. Verniki, ki ta mesec darujejo dušam v v. molitve ali druge nabožne vaje, prejmejo enkrat na dan 3 leta odp.; p. o. pa (pod nav. pogoji), če so ves mesec opravljali to pobožnost v omenjeni namen.

2. Verniki, ki so se takih verskih vaj pobožno udeleževali v cerkvi ali javni kspeli (v pomoč d. v. v.), prejmejo vsak dan v novembru 7 let odp.; p. o. pa pod nav. pogoji, če so bili pri teh pobožnostih navzoči vsaj 15 dni.

3. Na vernih duš dan morejo verniki prejeti p. o. (za duše v v.) vsakokrat, ko obiščejo cerkev ali javno kapelo z namenom, da bi pomagali dušam v v., če so prejeli sv. z. in če poleg tega odmolijo vsakokrat šest oenašev, zdravamarij in čast bodi ... p. n. sv. o.

4. Vse sv. maše dne 2. nov. in med osmino imajo pravico privilegiranege oltarja (s pop. o.), če so opravljene za rajne.

5. Verniki, ki med osmino vernih duš zbrano in pobožno obiščejo pokopališče in vsaj v duhu kaj molijo za rajne, dobio v teh dneh p. o. pod nav. pog., če ga darujejo za d. v. v. Tisti pa, ki napravijo tak nabožnost obisk kateri koli dan v letu, prejmejo (za d. v. v.) 7 let odp.

Verniki, ki kadar koli med letom opravijo nekaj molitev za pomoč dušam v v. z namenom, da bodo nadaljevali tako pobožnost en teden ali pa kot

devetdnevnic, dobe 3 leta odp. vsak dan; po skončani pobožnosti pa p. o. pod nav. pogoji.

Odpuški za določene dni:

1. Sreda, prva v m. Vsi sveti. P. o.: 1. Čl. br. sv. R. T. v bratovski c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c. — 2. Tem, ki nosijo višnj. škap. — 3. Čl. rožnov. br. — 4. Čl. br. sv. S. J. v br. c.; če te ne morejo obiskati, more spovednik naložiti kakšno drugo dobro delo. — 5. Vsem, ki opravijo kakšno pobož. n. č. sv. Jožefu pod nav. pog. — (Blagoslov III. red. s p. o.)

2. Četrtek, prvi v m. Vernih duš dan. P. o.: 1. Čl. br. za duše v v. — 2. Čl. br. sv. R. T. kakor večeraj. — 3. Čl. br. presv. S. J. kakor večeraj. — 4. Čl. r. v. br. ta dan ali med osmino v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kakšno drugo dobro delo.

3. Petek, prvi v m. P. o.: 1. Čl. br. sv. R. T. kakor prvi dan. — 2. Vsem, ki prejmejo sv. z. in se udeležijo n. č. sv. S. J. ter molijo p. n. sv. o. Prav tako vsem, ki se ne morejo udeležiti javne pobožnosti, pa prejmejo sv. z. in sami opravijo kakšno pobožnost v zadosečenje sv. S. J., obiščejo cerkev in molijo p. n. sv. o. — 3. Čl. br. sv. S. J.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

zadruga z neomejenim jamstvom, v lastni palači na Miklošičevi c. 6 (nasproti hotela „Union“)

Posojilnica je bila ustanov. 1895. leta

Sprejema hranilne vloge v vsaki višini in jih najugodneje obrestuje, daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu.